

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 18/2025-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v pléne zloženom z predsedu Ivana Fiačana a zo sudcov Ladislava Duditša, Libora Duľu, Miroslava Duriša, Miloša Maďara, Petra Straku (sudca spravodajca), Ľuboša Szigetiho, Roberta Šorla a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky

a) o návrhu **skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky** na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade zákona č. 109/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Chartou základných práv Európskej únie a Zmluvou o fungovaní Európskej únie vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 11/2025 a

b) o návrhu **verejného ochrancu práv** na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade čl. I bodu 6 v časti § 34a ods. 2 písm. b), čl. II bodu 12, čl. III bodu 7, čl. IV bodu 1 v časti § 17b ods. 3 písm. a) a b) a v časti § 17d, čl. V bodu 1 v časti § 6b ods. 3 písm. a) a b) a v časti § 6d a čl. VI zákona č. 109/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Chartou základných práv Európskej únie vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 2099/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Návrh verejného ochrancu práv **p r i j í m a** na ďalšie konanie v celom rozsahu.
2. Konania vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2099/2025 a sp. zn. PL. ÚS 11/2025 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. PL. ÚS 11/2025.
3. Toto uznesenie **n a d o b ũ d a** právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Návrhy na začatie konania o súlade právnych predpisov

I.1. Návrh skupiny 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky:

1. Skupina 32 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „skupina poslancov“) sa návrhom doručeným ústavnému súdu 14. mája 2025 domáha vysloviť, že zákon č. 109/2025 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon“), nie je v súlade s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 29 ods. 1 a 3, čl. 30 ods. 4 a čl. 31 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8 a čl. 11 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 7, čl. 8 a čl. 12 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a čl. 63 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“).

2. Uznesením pléna ústavného súdu č. k. PL. ÚS 11/2025-19 z 28. mája 2025 prijal ústavný súd návrh skupiny poslancov na ďalšie konanie a ich návrhu na pozastavenie účinnosti zákona nevyhovel.

I.2. Návrh verejného ochrancu práv:

3. Ústavnému súdu bol 11. augusta 2025 doručený návrh verejného ochrancu práv JUDr. Róberta Dobrovodského, PhD., LL.M. (ďalej len „verejný ochranca práv“), na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy o súlade

- čl. I bodu 6 v časti § 34a ods. 2 písm. b), čl. II bodu 12, čl. III bodu 7, čl. IV bodu 1 v časti § 17b ods. 3 písm. b) a čl. V bodu 1 v časti § 6b ods. 3 písm. b) zákona s čl. 13 ods. 4, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 1, 2 a 3 v spojení s čl. 20 ods. 1, čl. 22 ods. 1 a s čl. 29 ods. 1 a 3 ústavy, s čl. 8 a 11 dohovoru a s čl. 7, 8 a 12 charty;
- čl. IV bodu 1 v časti § 17b ods. 3 písm. a) a v časti § 17d a čl. V bodu 1 v časti § 6b ods. 3 písm. a) a v časti § 6d zákona s čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 20 ods. 1, čl. 29 ods. 1 a 3 ústavy, čl. 8 a 11 dohovoru a čl. 7 a 12 charty a
- čl. VI zákona s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3, čl. 13 ods. 4, čl. 19 ods. 2, čl. 26 ods. 5 a s čl. 29 ods. 1, 3 a 4 ústavy a s čl. 11 dohovoru.

4. Verejný ochranca práv tiež navrhuje obnovu platnosti a účinnosti § 38 ods. 1 a 2 zákona č. 34/2002 Z. z. o nadáciách a o zmene Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o nadáciách“) a § 27 zákona č. 147/1997 Z. z. o neinvestičných fondoch a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 207/1996 Z. z. v znení platnom a účinnom do 31. mája 2025 (ďalej len „zákon o neinvestičných fondoch“).

5. Napadnutým zákonom došlo k zmene a doplneniu viacerých zákonov – zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby v znení neskorších predpisov (čl. I zákona), zákona o nadáciách (čl. II zákona), zákona o neinvestičných fondoch (čl. III zákona), zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov (čl. IV

zákona), zákona č. 116/1985 Z. z. o podmienkach činnosti organizácií s medzinárodným prvkom v Československej socialistickej republike v znení neskorších predpisov (čl. V zákona) a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (čl. VI zákona).

6. Pôsobnosť práva Európskej únie sa podľa verejného ochrancu práv prelína v dvoch oblastiach – v ochrane osobných údajov a v obmedzení voľného pohybu kapitálu. Napadnutý zákon v častiach, ktorými zaviedol povinnosť viesť a zverejňovať prehľad prispievateľov mimovládnych organizácií, nerozlišuje pri krajine pôvodu prispievateľa a rovnako dopadá na prispievateľov zo Slovenskej republiky, ako aj na prispievateľov z iných členských štátov a tretích krajín. Tým sa podľa verejného ochrancu práv zasahuje aj do voľného pohybu kapitálu v zmysle čl. 63 ods. 1 zmluvy o fungovaní EÚ. Obmedzenia poskytovania darov a iných plnení mimovládny organizáciám s povinnosťou podávania vyhlásení a zverejňovania prispievateľov predstavujú v zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) obmedzenie voľného pohybu kapitálu (rozsudok Súdneho dvora Komisia proti Maďarsku z 18. 6. 2020, C-78/18, ECLI:EU:C:2020:476, body 45 a nasl.).

7. Verejný ochranca práv poukazuje na to, že mimovládne organizácie predstavujú z hľadiska judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) privilegovanú skupinu v ochrane svojich základných práv a slobôd politickej povahy, keďže plnia úlohu „*strážnych psov demokracie*“. Mimovládne organizácie, obzvlášť tie, ktoré sú zapojené do presadzovania ľudských práv, sa považujú za obzvlášť zraniteľné a vyžadujú zvýšenú ochranu.

8. Napadnuté ustanovenia zákona podľa jeho názoru zaviedli pre mimovládne organizácie tri základné povinnosti, ktorými dochádza k neprimeranému obmedzeniu viacerých základných práv a slobôd:

- a) prvou z nich je zverejňovanie prehľadu prispievateľov pri neziskových organizáciách, občianskych združeniach a medzinárodných organizáciách [čl. I bod 6 v časti § 34a ods. 2 písm. b), čl. IV bod 1 v časti § 17b ods. 3 písm. b), čl. V bod 1 v časti § 6b ods. 3 písm. b) zákona], resp. v prípade nadácií a fondov vylúčenie možnosti darcu požiadať o anonymizáciu zo zverejnenia svojich osobných údajov (čl. II bod 12 a čl. III bod 7 zákona);
- b) druhou povinnosťou je zverejňovanie prehľadu príjmov a výdavkov občianskych združení a medzinárodných organizácií [čl. IV bod 1 v časti § 17b ods. 3 písm. a) a čl. V bod 1 v časti § 6b ods. 3 písm. a) zákona] v spojení s domnienkou kumulácie príjmov týchto mimovládnych organizácií na základe totožnosti osoby štatutára (čl. IV bod 1 v časti § 17d a čl. V bod 1 v časti § 6d zákona). Zákon zaviedol v tomto zmysle povinnosť zverejňovať „... *prehľad príjmov podľa zdrojov a prehľad výdavkov; ak ich použije mimo územia členských štátov Európskej únie, štátov, ktoré sú zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore a Švajčiarskej konfederácie, uvedie aj krajinu ich použitia...*“. Tieto prehľady sú mimovládne organizácie povinné uložiť do verejnej časti registra účtovných závierok. Napadnutý zákon však nijakým spôsobom nevymedzuje rozsah spracúvania údajov štatutárnymi orgánmi, účel spracúvania týchto údajov a neposkytuje ani žiadne záruky ochrany osobných údajov fyzických či právnických osôb;

c) treťou povinnosťou je zaradenie mimovládnych organizácií do okruhu povinných osôb podľa zákona o slobode informácií.

9. Zavedenie povinnosti mimovládnych organizácií viesť a zverejňovať zoznamy prispievateľov podľa verejného ochrancu práv neprípustne obmedzuje práva prispievateľov – predovšetkým zasahuje do ich práva na súkromie a rešpektovanie súkromného života v spojení s právom vlastníť majetok, práva na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a ochranu mena a práva na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo zneužívaním údajov o svojej osobe, resp. na ochranu osobných údajov.

10. Právo na informačné sebaurčenie ako súčasť práva na súkromie a na ochranu súkromného života sa vzťahuje na rozhodovanie o šírení, resp. nešírení osobných informácií. Garantuje teda slobodu rozhodovať, v akom rozsahu, akým spôsobom a za akých okolností majú byť informácie z jeho súkromia prístupné iným subjektom. Podľa ESĽP predstavuje zverejnenie mien a ďalších údajov o osobách, ktoré sú komukoľvek voľne prístupné na internete, zásah do ich práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru (rozsudok ESĽP vo veci Kobaliya a ďalší proti Rusku z 22. 10. 2024, sťažnosť č. 39446/16 a 106 ďalších, bod 106). K rovnakému záveru dospel aj Súdny dvor vo vzťahu k čl. 7 charty (rozsudok Súdneho dvora Komisia proti Maďarsku, už citovaný, body 124, 131 a 132).

11. Vo vzťahu k nadáciám a fondom síce zákon aj pred prijatím novej právnej úpravy ukladal povinnosť zverejňovať zoznam prispievateľov vo svojich výročných správach, avšak možnosťou prispievateľov požiadať o anonymizáciu údajov dochádzalo k rešpektovaniu ich práva na informačné sebaurčenie.

12. Aj s ohľadom na rozhodovaciu prax Súdneho dvora verejný ochranca práv tvrdí, že povinnosť systematického zverejňovania informácií o prispievateľoch a výške príspevkov môže mať odradzujúci účinok na účasť prispievateľov na financovaní organizácií, a tým sťažiť činnosť týchto organizácií.

13. V neposlednom rade získavaním a zverejňovaním informácií o prispievateľoch bude pre kohokoľvek možné zostaviť informácie o ich osobných, spoločenských, politických a iných záľubách, sklonoch a preferenciách, ako aj ich majetkových pomeroch, ktoré tieto osoby nikdy nehodlali zverejniť, čo môže viesť k ohrozovaniu osobnej cti, mena a dobrej povesti prispievateľov.

14. Zákon zavádza plošný, neselektívny zber osobných údajov všetkých prispievateľov, ktorých príspevok mimovládnej organizácii prevyšuje prahovú hodnotu 5 000 eur, pričom tieto údaje sú následne voľne prístupné širokej verejnosti prostredníctvom informačných systémov umožňujúcich neobmedzený a opakovaný prístup. Tieto údaje sú ďalej oprávnené spracúvať aj orgány verejnej moci.

15. Zavedenie povinnosti mimovládnych organizácií viesť a zverejňovať prehľady prispievateľov týmto organizáciám neprimerane zasahuje do samosprávy, majetkovej autonómie a súkromnoprávneho charakteru združení (občianskych združení a medzinárodných združení).

16. Akékoľvek obmedzenia práv musia byť stanovené zákonom (test legality), musia sledovať legitímny cieľ (test legitimacy) a musia dbať na podstatu a zmysel obmedzovania základných práv pri sledovaní legitímneho cieľa (test proporcionality). Zároveň musia spĺňať požiadavku nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti.

17. Z dôvodovej správy vyplývajú dva ciele – zvýšenie transparentnosti financovania mimovládnych organizácií a boj proti legalizácii príjmov z trestnej činnosti a financovaniu terorizmu.

18. Transparentnosť financovania je plne legitímnym cieľom v prípade verejnoprávnych korporácií a orgánov verejnej moci alebo verejnej správy, ktoré vykonávajú verejnú moc alebo spravujú verejné financie alebo verejný majetok. Platí to, aj pokiaľ sa súkromnoprávne osoby podieľajú na výkone verejnej moci. Mimovládne organizácie však tieto podmienky nespĺňajú. Podstatou princípu transparentnosti je kontrolovateľnosť výkonu verejnej moci občianskou spoločnosťou, nie naopak.

19. Pokiaľ ide o druhý cieľ, podľa verejného ochrancu práv ide o cieľ legitímny, avšak zásah do základných práv a slobôd nie je vhodný. Boj proti trestnej činnosti nie je úlohou širokej verejnosti a príslušné orgány činné v trestnom konaní mali prístup k potrebným údajom aj bez novej právnej úpravy. Tiež nie je naplnená požiadavka proporcionality, pretože cieľ boja proti trestnej činnosti je možné dosiahnuť šetrnejšími prostriedkami (najmä sprístupnením údajov len dotknutým štátnym orgánom). Podľa ESĽP musí byť akékoľvek obmedzovanie základných práv a slobôd založené na naliehavej spoločenskej potrebe a na odvrátenie dostatočne konkrétnej a reálnej, nielen hypotetickej hrozby. Existenciu takej hrozby však zákonodarca neuviedol.

20. Právna úprava umožňujúca zber a spracúvanie osobných údajov musí navyše jasne vymedzovať cieľ aj účel ich ďalšieho spracúvania. Takýto cieľ nie je v napadnutom zákone uvedený a nevyplýva ani z dôvodovej správy.

21. Neprimeraný je aj zásah spočívajúci v zavedení domnienky kumulácie príjmov mimovládnych organizácií na základe totožnosti osoby štatutára. Identická osoba ešte nemusí znamenať identitu majetku.

22. Mimovládne organizácie ako povinné osoby podľa zákona o slobode informácií vníma verejný ochranca práv natoľko problematcky, že podľa jeho názoru možno uvažovať o vážnom ohrození princípu demokratického a právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy, a to predovšetkým princípu slobody a súkromnej autonómie mimovládnych organizácií. Ide o zaťaženie subjektov súkromného práva verejnoprávnych povinnosťami, čím dochádza k zmiešavaniu dichotómie súkromného a verejného práva. Stieranie rozdielov medzi súkromným a verejným právom bolo pritom typickým znakom nedemokratických režimov. Výkon verejnej moci je potrebné vylúčiť pri všetkých formách mimovládnych organizácií – ústava v zásade neumožňuje prenos výkonu verejnej moci na takéto subjekty, ktoré nemajú žiadny verejnoprávny prvok, nie sú zriadené zákonom a nepredstavujú orgány záujmovej samosprávy.

23. Napadnutý zákon ani v tomto prípade nespĺňa podmienky ústavne konformného obmedzovania základných práv a slobôd. Napriek tomu, že ciele napadnutej právnej úpravy možno považovať za legitímne, nie je možné naplniť druhý krok testu proporcionality – test nevyhnutnosti. Sporný zásah nie je ani nevyhnutný v demokratickej spoločnosti. Po prvé preto, že už samotný poskytovateľ verejných zdrojov pre mimovládne organizácie je povinnou osobou podľa zákona o slobode informácií, a po druhé preto, že verejné prostriedky sú v tomto prípade účelovo viazané a kontrolné orgány majú povinnosť aj právomoc vykonávať kontrolu. Tieto informácie sú zároveň verejne dostupné. Povinne zverejňované sú aj všetky tieto zmluvy, a to v Centrálnom registri

zmlúv. Podľa judikatúry EŠLP môže neprimeraný zásah do práva na slobodné združovanie predstavovať aj uvalenie ďalších, nadmerných administratívnych povinností v podobe zverejňovania informácií a ďalších administratívnych povinností, ktoré spôsobujú značnú a nadmernú finančnú a organizačnú záťaž (rozsudok EŠLP vo veci Ecodefence a ďalší proti Rusku zo 14. 6. 2022, sťažnosť č. 9988/13 a 60 ďalších, bod 159).

II.

Predbežné prerokovanie návrhu na začatie konania

24. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zistil, že verejný ochranca práv podal návrh ako subjekt procesne legitimovaný podľa čl. 130 ods. 1 písm. g) ústavy [pozri tiež § 74 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Ústavný súd na tomto mieste konštatuje, že pri svojej rozhodovacej činnosti nemôže opomínať ústavnú formuláciu oprávnenia verejného ochrancu práv iniciovať konanie o súlade právnych predpisov. Dikcia čl. 130 ods. 1 písm. g) ústavy nepochybne vyjadruje zámer ústavodarného orgánu zúžiť prístup verejného ochrancu práv k abstraktnej kontrole ústavnosti v porovnaní s navrhovateľmi podľa čl. 130 ods. 1 písm. a) až c) či e) ústavy. Viazanosť ústavným textom preto zakladá povinnosť ústavného súdu skúmať, či verejným ochrancom práv podaný návrh na začatie konania vecne vychádza z ohrozenia základných práv a slobôd vyvolaného napadnutým právnym predpisom. Podľa ústavného súdu návrh verejného ochrancu práv súvisí so základnou ústavnou právomocou verejného ochrancu práv ochraňovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb, nijako nevybočuje z kompetenčných medzí vyplývajúcich z čl. 151a ods. 1 ústavy a taktiež dokumentuje reálnosť hrozby základným právam a slobodám, tak ako to vyžaduje čl. 130 ods. 1 písm. g) ústavy.

25. Ústavný súd konštatuje, že nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by bolo možné návrh pri predbežnom prerokovaní čo i len v časti odmietnuť (§ 56 ods. 2 v spojení s § 55 zákona o ústavnom súde), a preto bol návrh v súlade s § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijatý na ďalšie konanie v celom rozsahu (bod 1 výroku tohto uznesenia).

III.

Rozhodnutie o spojení vecí na spoločné konanie

26. Zákon o ústavnom súde neupravuje osobitne postup pri spojení vecí na spoločné konanie. V súlade s § 62 zákona o ústavnom súde o primeranom použití Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) možno však aj v konaní o súlade právnych predpisov (čl. 125 ústavy a § 74 a nasl. zákona o ústavnom súde) primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 166 ods. 1 CSP.

27. Podľa čl. II bodu 10 rozvrhu práce ústavného súdu na rok 2025 môže plénum ústavného súdu v záujme hospodárnosti konania rozhodnúť o spojení vecí patriacich do jeho pôsobnosti, ktoré boli pridelené rôznym sudcom spravodajcom, ak tieto veci spolu skutkovo alebo právne (z hľadiska predmetu konania) súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Návrh na rozhodnutie o spojení vecí môže plénu ústavného súdu podať sudca spravodajca vo veci, ktorej spojenie s inou vecou sa navrhuje, alebo predseda ústavného súdu. Ak vzhľadom na okolnosti hodné osobitného zreteľa nerozhodne plénum inak, sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach je sudca spravodajca v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr.

28. Z obsahu oboch návrhov (vo veci sp. zn. Rvp 2099/2025 a sp. zn. PL. ÚS 11/2025) vyplýva, že tieto spolu skutkovo a právne súvisia, napádajú ten istý právny predpis (zákon) v takmer totožnom rozsahu napadnutých právnych noriem. Navrhovatelia v petite svojich návrhov na začatie konania žiadajú vydať nález, v ktorom navrhujú, aby ústavný súd rozhodol o nesúlade napadnutých ustanovení s nimi označenými (aj totožnými) referenčnými normami ústavy a dohovoru.

29. V záujme hospodárnosti konania ústavný súd rozhodol podľa § 62 zákona o ústavnom súde a § 166 ods. 1 CSP tak, že konania vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2099/2025 a sp. zn. PL. ÚS 11/2025 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. PL. ÚS 11/2025 (bod 2 výroku tohto uznesenia). Sudcom spravodajcom v spoločnom konaní o spojených veciach bude sudca Robert Šorl, keďže vykonáva funkciu sudcu spravodajcu v tej zo spájaných vecí, v ktorej začalo konanie na ústavnom súde skôr (čl. II bod 10 rozvrhu práce, § 41 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

30. Podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov konania pred ústavným súdom, ak tento zákon v § 83, § 90, § 100, § 108, § 150, § 168, § 175 alebo § 179 neustanovuje inak alebo ak nevyplýva iné z rozhodnutia ústavného súdu.

31. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že toto uznesenie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2025

Ivan Fiačan
predseda Ústavného súdu
Slovenskej republiky